

Arrest

nr. 281 339 van 5 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juni 2022 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker beschikt over een verblijfsrecht in het Verenigd Koninkrijk.

Hij wordt op 3 april 2022 staande gehouden tijdens een politiecontrole, waarna hij op 4 april 2022 onder aanhoudingsmandaat wordt geplaatst voor inbreuken op de drugwetgeving.

Op 1 juni 2022 wordt hij uit de gevangenis vrijgelaten onder voorwaarden.

Op 1 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing is geen annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Diezelfde dag neemt de gemachtigde ook een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 juni 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer:

Naam : M. (...)

voornaam : F. (...)

geboortedatum : (...) 1983

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 01.06.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 04.04.2022 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

In het aanhoudingsmandaat dd; 03.04.2022 lezen we dat op 3 april bij een politiecontrole te Schaarbeek in de koffer van de Mercedes waarvan hij bestuurder is 70 jonge cannabisplantjes werden aangetroffen en documenten waaruit kon afgeleid worden dat er in Albanië tussen januari en maart een totaal bedrag van 49815 euro werd afgehaald. Volgens de GPS was hij op weg naar Parijs.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Hoewel de administratie via de griffie van de gevangenis een formulier hoorrecht aan betrokkene liet bezorgen, werd het ingevulde formulier niet terugbezorgd. Daar betrokkene verzuimd heeft de nodige informatie te verschaffen, dient uitgegaan te worden van de gegevens die zich in zijn administratief dossier bevinden. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen

dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Verder blijkt dat hij in het bezit is van een geldige verblijfstitel voor het Verenigd Koninkrijk. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Verzoeker is op 24 juni 2022 zonder verzet gerepatrieerd naar Albanië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 61/6, 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 110quinquies van Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 6 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (hierna: richtlijn 2003/109), van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het ‘*audi alteram partem*’ beginsel en van de kennelijke appreciatiefout.

Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“A. In rechte

☐ *Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”.*

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch “geen vrijbrief voor een willekeurige en onredelijke beslissing”. De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

☐ *Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:*

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid,

2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.]

Dit artikel is een toepassing van de richtlijn 2008/115/EG, waarvan artikel 11 bepaalt dat:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

3. De lidstaten overwegen de intrekking of schorsing van het inreisverbod dat overeenkomstig lid 1, tweede alinea, is uitgevaardigd tegen een onderdaan van een derde land, mits deze kan aantonen het grondgebied van een lidstaat geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten”.

☐ *Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.*

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

☐ *De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.*

☐ *Het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij moet rekening houden met het familieleven en het hogere belang van de kinderen:*

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

B. In casu

☐ *Eerst onderdeel: schending van het recht om gehoord te worden*

Betreffende de recht om gehoord te worden, legt de beslissing uit dat een formulier “recht om gehoord te worden” aan de eiser werd overhandigd en dat de eiser naliel om dit in te vullen.

Verzoekende partij is niettemin van mening dat de voorwaarden van de verplichting om de eiser te horen in casu niet vervuld werd, door het feit dat de eiser niet in concreto in de gelegenheid werd gesteld om effectief dit recht uit te oefenen.

De eiser heeft geen weet van dit formulier en de gevangenis mocht evenals niet bevestigen wanneer dit formulier aan hem overhandigd zou worden (stuk 3).

De administratie moet zorgvuldig zijn in de vaststelling en beoordelingen van de relevante feiten, in het kader van de principes van goed bestuur, zoals meerder keer vastgesteld door de Raad van Staat, « *veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause* » (RvS, 23 februari 1966, n°58.328) ; *procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision »* (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « *rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir* » (RvS, Claeys, no. 14.098, van 29 april 1970).

Verwerende partij moet ook de rechten van de verdediging naleven, evenals het principe *audi alteram partem*.

In een arrest van 5 november 2013 (C-166/13) heeft het Europees Hof van Justitie herhaald betreffende de hoorplicht dat dit recht inhoudt:

45 Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

46 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

47 Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

48 Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

49 Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, en G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

50 De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Uw Raad heeft ook beoordeeld in een arrest nr 194.856 van 10 november 2017 betreffende de hoorplicht:

Het recht om te worden gehoord, maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §

81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45), en waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011- 12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de eerste bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu dus van toepassing.

Noch de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht zijn door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu de Terugkeerrichtlijn (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 35-36).

[...]

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In casu, werd de eiser niet in de gelegenheid gesteld om zijn aanmerkingen te geven betreffen het afleveren van een inreisverbod, de duur evenals de motieven ervan.

Om het recht om gehoord te worden effectief en daadwerkelijk te respecteren, moet de verwerende partij aan eiser de gelegenheid geven om huidige en recente informatie te geven over de situatie van betrokkene.

Niet geïnformeerd over deze mogelijkheid om een beslissing van inreisverbod te krijgen, heeft de eiser niet de opportuniteit gekregen om zijn opmerkingen te communiceren.

Indien hij gehoord zou worden, zou de eiser hebben de volgende elementen doorbrengen:

- *Het feit dat hij over een familieleven in VK beschikt;*
- *Het feit dat zijn gerechtelijke procedure nog lopend is en dat indien hij verwijderd is en niet mag terugkeren door het inreisverbod, wordt hij verhinderd om zijn rechten van de verdediging te maken respecteren.*

Verwerende partij heeft kennelijk de hoorplicht, die door de verdedigingsrechten beschermd zijn, geschonden.

☐ *Tweede onderdeel: schending van de motiveringsplicht*

Bestreden beslissing miskent evenals de motiveringsplicht door niet rekening te houden met elementen in verband met de situatie van de eiser, met name het feit dat de eiser vrijgelaten onder voorwaarden dat:

- *Communiquer dans les 15 jours son adresse de résidence ;*
- *Faire part au magistrat instructeur de tout changement d'adresse (...)*
- *Répondre à toutes convocations des autorités policières ou judiciaires en ce compris aux convocations adressées par les experts désignés par celles-ci ;*

Indien het bijlage 13septies wel verwijst naar de borgsom, blijft het inreisverbod schuldig over dit element.

De eiser maakt het voorwerp van een inreisverbod 3 jaren dat hem verhindert om het land opnieuw te betreden en, bijgevolg, mee te werken aan het lopende onderzoek. Dat verzoeker zou kunnen terugkeren nadat hij de schorsing van het inreisverbod en een identiteitsdocument heeft verkregen, is louter hypothetisch, aangezien artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980 niet voorziet in een procedure of criteria voor de behandeling van een verzoek om schorsing.

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoeker de voorwaarden voor zijn invrijheidstelling schendt, die zijn vastgesteld om een goede rechtsbedeling te waarborgen.

In een arrest van 12 maart 2021, nr. 250.953, heeft uw Raad in een soortgelijke situatie uitspraak gedaan:

(...)

De beslissing, die geen zorgvuldige analyse inhoudt van de situatie van de eiser, heeft kennelijk de plicht van adequate motivering geschonden."

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 6 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het formele en materiële motiveringsbeginsel en van de kennelijke appreciatiefout.

Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"A. In rechte

Artikel 6 EVRM voorziet in een recht op een eerlijk proces en bepaalt dat:

Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

(a) onverwijd, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

(b) te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

(c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

(d) de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

(e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.

Het Europees Hof laat hieromtrent gelden, in een arrest EHRM, Konstas t. Griekenland, 24 mei 2011, Verzoek no 53466/07, dat:

La Cour rappelle que si le principe de la présomption d'innocence consacré par le paragraphe 2 de l'article 6 figure parmi les éléments du procès pénal équitable exigé par l'article 6 § 1, il ne se limite pas à une garantie procédurale en matière pénale : sa portée est plus étendue et exige qu'aucun représentant de l'Etat ne déclare qu'une personne est coupable d'une infraction avant que sa culpabilité n'ait été établie par un tribunal (Allenet de Ribemont, précité, §§ 35-36). En outre, la Cour précise qu'une atteinte à la présomption d'innocence peut émaner non seulement d'un juge ou d'un tribunal mais aussi d'autres autorités publiques (Daktaras c. Lituanie, no 42095/98, §§ 41-42, CEDH 2000-X). Cela est dû au fait que la présomption d'innocence, en tant que droit procédural, participe principalement au respect des droits de la défense et favorise en même temps le respect de l'honneur et de la dignité de la personne poursuivie (§32).

Het Hof herinnert bijgevolg eraan dat het vermoeden van onschuld, zoals omvat in paragraaf 2 van artikel 6 EVRM, niet enkel beperkend geldt in strafzaken maar dat de draagwijdte hiervan veel uitgebreider is. Geen enkele vertegenwoordiger van de Staat kan een persoon schuldig beschouwen aan een strafbaar feit zolang de schuld niet is vastgesteld door een rechtbank; Dat dit komt door het feit dat het vermoeden van onschuld, zijnde een procedureel recht, hoofdzakelijk bijdraagt tot de eerbiediging van de rechten van verdediging en tegelijkertijd het respect voor de eer en de waardigheid van de vervolgte persoon bevordert.

Het vermoeden van onschuld maakt, volgens het Cassatiehof, eveneens een algemeen rechtsbeginsel uit;

Het artikel 6 EVRM houdt evenals de rechten van de verdediging, o.a. het recht om zich persoonlijk te verdedigen en, bijgevolg, in persoon bij de terechtzitting aanwezig te zijn:

"The Court reiterates that the object and purpose of Article 6 of the Convention taken as a whole show that a person charged with a criminal offence is entitled to take part in the hearing. Moreover, subparagraphs (c) and (d) of paragraph 3 guarantee to "everyone charged with a criminal offence" the right "to defend himself in person" and "to examine or have examined witnesses", and it is difficult to see how these rights could be exercised without the person concerned being present (see the Colozza v. Italy judgment of 12 February 1985, Series A no. 89, p. 14, § 27; and the Monnell and Morris v. the United

Kingdom judgment of 2 March 1987, Series A no. 115, p. 22, § 58)” (Cour EDH, arrêt Zana c/ Turquie, réf. 69/1996/688/880, §68, wij onderstrepen).

B. Toepassing in casu

☐ Eerst onderdeel: schending van de rechten van de verdediging

De eiser werd door de onderzoeksrechter vrijgelaten onder bepaalde voorwaarden:

- *Communiquer dans les 15 jours son adresse de résidence ;*
- *Faire part au magistrat instructeur de tout changement d'adresse (...)*
- *Répondre à toutes convocations des autorités policières ou judiciaires en ce compris aux convocations adressées par les experts désignés par celles-ci ;*

De eiser is verplicht om zijn adres te communiceren en moet bij alle proceshandelingen verschijnen. Hij heeft borgsom moeten betalen die hij zal verliezen indien hij deze voorwaarden niet respecteert.

De bestreden beslissing miskent het artikel 6 EVRM

Bestreden beslissing heeft immers rechtstreekse gevolgen op de strafrechtelijke procedure en op zijn rechten van verdediging.

De verwijdering en het verbod om binnen een termijn van drie jaren terug te keren heeft als gevolg dat hij de voorwaarden van zijn vrijlating niet meer zal respecteren, wat zware gevolgen op zijn strafprocedure kan hebben.

Hij zal bovendien bezwaarlijk zijn verdediging, samen met zijn advocaat kunnen voorbereiden. De procedure is enkel aan zijn begin, zodat verschillende onderzoeksmaatregelen nog bevolen zullen worden, waaraan de eiser verplicht samen te werken.

Hij zal bovendien niet persoonlijk aanwezig kunnen zijn en de opportuniteit geven aan rechter om, desgevallend, aanvullende onderzoeken te maken.

De mogelijkheid om een opheffing van het inreisverbod is hypothetisch, zonder waarborgen dat die procedure tijdig behandeld zal worden en blijft aan de appreciatie van de DVZ.

Zijn rechten van de verdediging en recht op een eerlijk proces zouden bijgevolg geschonden zijn door zijn verwijdering.

De bestreden beslissing schendt kennelijk het artikel 6 EVRM en de rechten van de verdediging.

☐ Tweede onderdeel: schending van het vermoeden van onschuld

Verzoeker roept geen schending in van artikel 6 EVRM in huidige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hij stelt echter dat dit artikel geëerbiedigd dient te worden in het kader van de strafzaak die op het moment van de beslissing nog steeds hangend was.

Het Europees Hof stelt in zijn hogervermeld arrest Konostas t/ Griekenland, aangaande het vermoeden van onschuld reeds voor recht, dat;

dans d'autres affaires où les juridictions nationales n'étaient pas amenées à statuer sur la culpabilité par une décision définitive, la Commission européenne des droits de l'homme a admis que la présomption d'innocence ne pouvait cesser que par la condamnation légale définitive de l'intéressé (voir Englert c. Allemagne, no 10282/83, rapport de la Commission du 9 octobre 1985, DR 31, p. 11, § 49 et Nölkenbockhoff c. Allemagne, no 10300/83, rapport de la Commission du 9 octobre 1985, DR 31, p. 12, § 45).

36. La Cour estime utile de rappeler aussi que la Convention doit s'interpréter de façon à garantir des droits concrets et effectifs et non théoriques et illusoires (voir, entre autres, Artico, précité, § 33, et Capeau c. Belgique, no 42914/98, § 21, CEDH 2005-I). Partant, et au vu de ce qui précède, elle

considère que la présomption d'innocence ne saurait cesser de s'appliquer en appel du seul fait que la procédure en première instance a entraîné la condamnation de l'intéressé. Une telle conclusion contredirait le rôle de la procédure en appel, au cours de laquelle le juge compétent est tenu de rejuger, en fait et en droit, la décision qui lui est dévolue. La présomption d'innocence se trouverait ainsi inapplicable dans une procédure au travers de laquelle l'intéressé sollicite un nouveau jugement de son affaire et vise à l'infirmer de sa condamnation préalable (§§35- 36).

In deze zaak stelde het Hof de schending van het vermoeden van onschuld door andere autoriteiten dan de gerechtelijke autoriteiten vast.

Bijgevolg, is de Dienst voor Vreemdelingenzaken gehouden tot de eerbiediging van dit beginsel net zoals de andere autoriteiten.

In casu, wordt de eiser helemaal niet beoordeeld. Het onderzoek is enkel aan zijn begin en de procedure lopend.

Verwerende partij zich enkel baseert in de bestreden beslissing op het aanhoudingsbevel om te concluderen dat de eiser een gevaar vormt voor de openbare orde.

Wanneer verwerende partij betoogt dat verzoeker schuldig is voor enkel te verwijzen aan een niet definitief vonnis, zij artikel 6 EVRM schendt.

Dit is ook in strijd met het beginsel van vermoeden van onschuld alsook het zorgvuldigheidsbeginsel nu deze vermelding voorbarig is."

2.3 De middelen worden samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 7, 61/6 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 110quinquies van het vreemdelingenbesluit, van de artikelen 6 en 47 van het Handvest, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van richtlijn 2003/109. Hij zet echter niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing de bovenvermelde bepalingen schendt. In zoverre zijn de middelen dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat de beslissing tot verwijdering van 1 juni 2022 geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat. De gemachtigde zet eveneens uiteen waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel is, met name omdat de politiediensten op 3 april 2022 in de koffer van de wagen waarvan verzoeker bestuurder was, 70 jonge cannabisplantjes en documenten waaruit kon worden afgeleid dat er in Albanië tussen januari en maart een totaal bedrag van 49815 euro is afgehaald, hebben aangetroffen. Gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, acht de gemachtigde een inreisverbod van drie jaar proportioneel. Verzoeker betwist deze feiten niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert eveneens de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De vermeende schending van de bovenstaande algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing op grond van deze bepaling is genomen en verzoeker ervan eveneens de schending aanvoert. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu is aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor een periode van drie jaar omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoeker is van oordeel dat de gemachtigde evenwel geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval. Hij verwijst daarbij naar de voorwaarden die hem zijn opgelegd bij zijn voorwaardelijke invrijheidstelling van 1 juni 2022. Verzoeker voert aan dat het inreisverbod hem verhindert om mee te werken aan het lopende onderzoek en ervoor zorgt dat hij de voorwaarden voor zijn invrijheidstelling zal schenden. Hij voegt bij zijn verzoekschrift een afschrift van de beslissing tot voorwaardelijke invrijheidstelling, waarin de volgende voorwaarden zijn bepaald:

*“- Communiquer dans les 15 jours son adresse de résidence ;
- Faire part au magistrat instructeur de tout changement d'adresse (...)
- Répondre à toutes convocations des autorités policières ou judiciaires en ce compris aux convocations adressées par les experts désignés par celles-ci ;”*

Hieruit blijkt dat verzoeker verplicht is binnen de 15 dagen zijn verblijfplaats mee te delen evenals de onderzoeksrechter op de hoogte te brengen van elke verandering daaromtrent en dat hij gehoor moet geven aan elke dagvaarding van de politie- en justitiediensten.

De Raad ziet niet in op welke wijze verzoeker deze voorwaarden zou schenden door terug te keren naar zijn land van herkomst of land van wettig verblijf. Samen met verweerder stelt de Raad immers vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij zich niet door een advocaat zou kunnen laten vertegenwoordigen, te meer nu niet blijkt dat zijn persoonlijke verschijning ter terechtzitting verplicht is volgens het Gerechtelijk Wetboek. Ook maakt de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker in het Rijk geen deel uit van de opgelegde voorwaarden. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verzoeker gedurende het onderzoek persoonlijk moet verschijnen, bijvoorbeeld om zijn samenwerking te verlenen aan bepaalde onderzoeksmaatregelen die nog zouden worden bevolen, merkt de Raad op dat verweerder het inreisverbod kan opschorten of opheffen omwille van humanitaire redenen. Het feit dat artikel 74/12, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet geen criteria voorziet voor de behandeling van een verzoek tot schorsing van het inreisverbod, doet hier geen afbreuk aan. De Raad kan verzoeker dan ook niet volgen waar deze stelt dat de bestreden beslissing rechtstreekse gevolgen heeft voor de strafrechtelijke procedure en hij daardoor de voorwaarden van zijn vrijlating niet meer zal kunnen respecteren.

Verzoeker voert tevens de schending van artikel 6 van het EVRM, en dus van zijn rechten van verdediging, aan. Hij is van oordeel dat hij vanuit het buitenland bezwaarlijk zijn verdediging zal kunnen voorbereiden met zijn advocaat en dat de rechter hem niet persoonlijk zal kunnen ondervragen.

Artikel 6 van het EVRM bepaalt:

“1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

(a) onverwijd, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

(b) te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

(c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

(d) de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

(e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.”

Opnieuw moet de Raad vaststellen dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij zich onmogelijk vanuit het buitenland ter beschikking kan houden van het lopende onderzoek of de verdere afwikkeling ervan. Ook toont verzoeker niet aan waarom hij vanuit het buitenland geen contact zou kunnen hebben met zijn advocaat om zijn verdediging adequaat voor te bereiden. Het wezen herhaald dat verzoeker om de opschorting van het inreisverbod kan verzoeken wanneer de strafrechtelijke procedure de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker in het Rijk zou vereisen.

Waar verzoeker de schending van het vermoeden van onschuld aanvoert, moet worden gesteld dat dit beginsel betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De bestreden beslissing, met name het inreisverbod, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het ‘vermoeden van onschuld’ kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd. Het

‘vermoeden van onschuld’ belet bovendien niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van verzoeker in het licht van feiten die nog niet tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat zijn rechten van verdediging zoals beschermd door artikel 6 van het EVRM *in casu* worden geschonden.

Tenslotte voert verzoeker ook de schending van het hoorrecht en het ‘*audi alteram partem*’ beginsel aan. Verzoeker betwist dat hij een formulier hoorrecht heeft ontvangen. Hij voegt bij zijn verzoekschrift tevens een afschrift van een e-mail van de griffie van de gevangenis van Brussel waarin deze niet kan bevestigen op welke datum de vragenlijst hoorrecht aan hem zou zijn afgegeven.

Het hoorrecht verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op een zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker betoogt dat, zou hij zijn gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, hij had kunnen wijzen op het feit dat hij met zijn gezin, met name zijn echtgenote en kinderen, in het Verenigd Koninkrijk woont en op het feit dat zijn gerechtelijke procedure nog lopende is, waarbij een verwijdering van het grondgebied en een inreisverbod ervoor zullen zorgen dat hij wordt verhinderd in zijn rechten van verdediging.

Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat indien hij de administratie van deze gegevens op de hoogte had kunnen brengen, de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Voor wat betreft het bestaan van een gezinsleven in het Verenigd Koninkrijk, merkt de Raad op dat het inreisverbod betrekking heeft op het volledige Schengengrondgebied. Het Verenigd Koninkrijk maakt hier geen deel van uit zodat de bestreden beslissing voor dit land geen inreisbeperkingen oplegt. Verzoeker beschikt bovendien over een verblijfsrecht in het Verenigd Koninkrijk en wordt dus niet beperkt in zijn mogelijkheden om terug naar zijn gezin te reizen en bij hen te verblijven. Voor wat betreft het lopende strafrechtelijk onderzoek, kan dienstig worden verwezen naar de bovenstaande bespreking waarin reeds is vastgesteld dat de rechten van verdediging of het vermoeden van onschuld niet worden geschonden.

Verzoeker slaagt er aldus niet in een schending van de formele of de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk te maken. Evenmin slaagt hij erin een schending van de genoemde bepalingen van de vreemdelingenwet of van het EVRM aannemelijk te maken. Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN